

עין משפט
נר מצוה

נו:

אור כְּשֵׁלִישִׁי. גרס כמו אור ל"ד ללאור שלישי משמע לילה שאחר שלישי כמו לאור עיצורו דבשמעתא קמיתא דפסחים (דף כג): **ת"ל** **עך יום**. פי' בקונטרס כיום זבזכס יאכל וממחרת והנותר עד יום השלישי צעוד שהוא יום תאכלנו וקשה דהנותר הפסיק

הענין וה"ר חיים מפרש עד יום השלישי ולא יום השלישי ככלל א"כ קינו נאכל כליל שלישי:

ונאברין בבבא בערי. פירש בקונטרס כדכתיב בפרשת ראה אנכי והנחתם שמה עולותיכם וזבחיכם ואת מעשרותיכם ותניא בספרי רבי עקיבא אומר צשתי מעשרות הכתוב מדבר אחד מעשר בהמה ואחד מעשר דגן וכתיב בההוא קרא וזכורות צקרכס ולאנכס ומדלא

קצע צהו מחילה שמע מינה דנאכלין כלל העיר ותימה גדול לפי' דהא כתיבי נמי הסם יח' טטאול ואשמות דצעו קלעים והכי תניא בספרי מעשרותיכם י"ע אומר צשתי מעשרות הכתוב מדבר אחד מעשר דגן ואחד מעשר בהמה ותורות ידכס אלו הציבורים כענין שנאמר ולקח הכהן הטנא מידך וזכורות זה הצבור צקרכס ולאנכס אלו טטאול ואשמות ואכלתם שם לפני ה' אלהיכם יח' אלו המחילה יש ב' לתמוה אמאי לא צעי צכור ומעשר מחילה כיון דכתיב צהו לפני ה' כמו צשיטה דדרשינן (לעיל דף לב.) לפני ה' בעזרה ועוד אמריין בתמורה צסוף אלו קדשים (דף כא:) אס ב'א' ללמוד על הצבור שנאכל לפניס (מן הקלעים) מן החומה אינו צעיר שפרי צכר נאמר לפני ה' אלהין תאכלנו וא"כ ליצעי לפניס מן הקלעים כשחיטה ונראה דנפקא לן מדכתיב לא תוכל לאכול צשערין מעשר דגנך וגו' וזכורות צקרכס ולאנכס דמשמע צשערין הוא דלא תוכל לאכול הא צירושלים אכול ומעשר בהמה גמר העברה העברה מצבור ומייה דמה קשה דההוא קרא נמי הא כתיבי טטאול ואשמות כדרדשינן צפ' בתרא דמכות (דף יח.) צקך ולאנך אלו טטאול ואשמות ונראה לפרש דנפקא לן מדמקשינן בגמ' לחוה ושוק של שלמים האכלין ב' לשני ימים והוא הדין לענין שנאכלין כלל העיר ותודה ואלי מזיר ושלמים נפקא לן מקרא דחוה ושוק של מילואין:

לשני ימים. פי' בקונטרס צבבור יליף לה בגמ' מעשר לא ידענא מהיכא ושז ב' הגיה דיליף העברה העברה מצבור ותימה א"כ תפסות מהכא דדבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בגו"ש ו'לעיל' א'אמרינן דאינו חוזר ומלמד בגו"ש מדרבי יוחנן ונראה דמעשר יליף משלמים צבנין אז כז מעשר קדשים קלים אף מעשר קדשים קלים דצבור נמי הוה אחי משלמים אי לאו משוס דמתנה לכהן וא"כ מעשר דלא הוה מתנה לכהן הימני נמי דאינו יומי לא חשיב אלא דבר שצננגז צקדשים ב' והוא חלוק מהס דשאר קדשים נאכלין כיום וכלילה עד ב' היום ולכל אדם בכל מאכל ופסח אינו נאכל אלא כלילה עד חלות דלמנויו ואלי אי נמי לא מתנא מלות ומוריס כ' דאין מעצבין א"כ לא מלוה דגופיה ב' מעשר ופסח צוריקה ב' מדמשי מתן דמיס צכור ומעשר ופסח דקתיי פסח צשפיכה דנפקא ליה מתן דמיס לפסח מודס וצחין ישכך (דברים יב):

דמתנה לכהן וא"כ מעשר דלא הוה מתנה לכהן משלמים אחי: **הפסח אינו נאכל בר'**. תימה לימני נמי דאינו נאכל אלא על מלות ומוריס ומיך ה"ר חיים דלא חשיב אלא דבר שצננגז צקדשים ב' והוא חלוק מהס דשאר קדשים נאכלין כיום וכלילה עד ב' היום ולכל אדם בכל מאכל ופסח אינו נאכל אלא כלילה עד חלות דלמנויו ואלי אי נמי לא מתנא מלות ומוריס כ' דאין מעצבין א"כ לא מלוה דגופיה ב' מעשר ופסח צוריקה ב' מדמשי מתן דמיס צכור ומעשר ופסח דקתיי פסח צשפיכה דנפקא ליה מתן דמיס לפסח מודס וצחין ישכך (דברים יב):

דמתנה לכהן וא"כ מעשר דלא הוה מתנה לכהן משלמים אחי: **הפסח אינו נאכל בר'**. תימה לימני נמי דאינו נאכל אלא על מלות ומוריס ומיך ה"ר חיים דלא חשיב אלא דבר שצננגז צקדשים ב' והוא חלוק מהס דשאר קדשים נאכלין כיום וכלילה עד ב' היום ולכל אדם בכל מאכל ופסח אינו נאכל אלא כלילה עד חלות דלמנויו ואלי אי נמי לא מתנא מלות ומוריס כ' דאין מעצבין א"כ לא מלוה דגופיה ב' מעשר ופסח צוריקה ב' מדמשי מתן דמיס צכור ומעשר ופסח דקתיי פסח צשפיכה דנפקא ליה מתן דמיס לפסח מודס וצחין ישכך (דברים יב):

בספוק דהיינו נפסבל ומשה נחזי וי"ל דהאי והנותר לא נפסל קאמר כ' אלא נחזי שאל אכלו כיום הראשון מצאונו. דעיקר מצוה לאכלו כיום הראשון אע"פ שאכלים (ליום ולילה) [צנני ימיס] ו' וכן נמי אשכחן שמיקרי נחזי אף על פי שעדיין כשר הוא לאכלו דכתיב (ויקרא י' טו) והנותר ממנו יאכל ופסיק דפסחים כ' פירמתי (וחס' חורר:) וא' אחת שורפו בלילה. ואיך כיוון לאטקין קרא לומר דאין לשורפו ליל שלישי. מכלל דאינו נאכל צו כלילה. דאי נאכל פשיטא דלין לשורפו בלא קרא, וא"כ אמאי לאטקין קרא לעיל לומר דאינו נאכל ליל שלישי. וי"ל דאי לאו קרא למטעין לילה משפיה הו"א למטעין ליל רביעי. ואיך ליל רביעי אחר האחר וזמן שריפתו ואמרינן בפרק הערל (יבמות עב:) נחזי שאלו נחמת אחי שורפו כין כיום וכן כלילה, וי"ל דאי קרא לחמה דנאכל ליל שלישי הו"א דלין רביעי חשיב שפיר וזמן שריפתו, דכסח שאכלים לילה אחר היום שפטיה, ה"ס לשפיה, והא דקאמר נחזי שאל נחמת אחי שורפו כין כיום וכן כלילה היינו ליל תשישי, קמ"ל (דעה) [מעיד] יום דאינו נאכל ליל שלישי וא"כ מליל שלישי תמחיל וזמן נחזי וההיא ליל שלישי משפח נחמת אחי אחת שורפו צו כליל שלישי, אכל ליל רביעי חשיב שאל נחמת א' כן נראה למורי: ונאכלין בבבא בערי בר'. (פירש בקונטרס כ' דבר מיתה יד' עד ונאכל נכוח כפר"ה ואלקין) דנפקא לן ככור מתיקא דמורה ומעשר מנבין אכ דשלמים כמו לענין ב' ימים ושלמים ומורה נפקא לן דנאכלין ככל עיניי משוס דכתיב תאכלנו במקום טהור כדרדשינן לעיל (ס.) ומלך מיתה הוא אי אחי בהיקש לענין מקום אכילתו אמאי לא מפרש ליה תלמודא כמו לענין ב' ימים, אלא דאי שי"מ דלענין מקום אכילתו לא הוצרך לתלמוד לפרש דלין קרי צו כר אחר דכרי' הקונטרס וליכא (למורי) דתלמודא

איזהו מקומן פרק חמישי זבחים

לגופיה. ללמד זמן אכילת שלמים כיום וציבתו וממחרת: ה"ג א"כ **נימא קרא כיום וצחו יאכל הקריבו למה לי ש"מ כיום שאחיה וזבח אהה מקריב כו'**. דלמא הכי קאמר רחמנא כו'. ה"ג אס כן נימא קרא וציוס ה' הקריבו יאכל וצחו למה לי ש"מ כיום שאחיה וזבח אהה

מקריב. כך הגהמי מספרו של רבי: ודלמא הכי קאמר רחמנא כו'. דלא תלה רחמנא זמן אכילה צוציחה אלא צוריקה לאוכלו כיום וריקתו וממחרת: **המחשז לאור שלישי**. צשמיטת ח' שלמים על מנת לאכול מן הצצר לאור שלישי ליל שני לזביחה ב'. צצר. דלא הוי חוץ לזמנו: דלא אינסיק לים. מזמנו לגמרי ולוהיט זמן שריפתו עכשיו עד לפסח דכתיבי לקמן צשמעין: האוכל לאור שלישי. מצצר קרבן צשר: פטור. מקרבן שגגת נותר: לא אינסיק לשריפ. הלכך לאו נותר הוא: **משפזין צדמן משתקע החמה** י'. אס שחט על מנת לזרוק דמן משתקע החמה פיוגול וצאכילת צצר וצבהקטרת אימוריהס א' אס חישב צשמיטה על מנת לאכול מצבזין וא' להקטיר מחימוריהן משיעלה עמוד השחר פיוגול דהיינו חוץ לזמן ידיהו: ה"ג והנאכלין לשני ימים ולינה אחד מחשזין צדמן משתקע החמה וצאימורין משיעלה עמוד השחר וצצזרן משתקע החמה של שני ימים. והיינו לאור שלישי כר' יוחנן. לענין דס ואימורין קדשי קדשים וקדשים קלים שזין דס ואימורין לעולס קדשי קדשים הס: לילה אחריהס. דכתיב בתודה (ויקרא ז') כל יניח ממנו עד בקר [הא'] לא ליללה נאכל אף כאן צשלמים תהא לילה אחר יום ההמחרת עד יום. גבי אכילה כתיב צקדושים תהיו כיום וצבזכס יאכל וממחרת והנותר עד יום צעוד שהוא יום תאכלנו: יכול ישכך מיד. לאור שלישי הואיל ועצר זמן אכילתו: מה להלן. צנאכלין ליום אחד תיכף לאכילה שריפה דכתיבי גצי מילואים א' ואס יותר מצצר המילואים וגו' י' צלו את אהרן כתיב וצהאי קרא לא כתיב אכילה אלא שריפה ולהכי לא כתיב עד יום אלא כיום: **מתני'** **המעשר**. מעשר צהמה: **מסנה אחס**. דלא כתיב צהו צקצי אלא ו' ואת דמס מזרוק כתיב צצכור והנך נמי מהכא י' ליפנין כדלמרינן בגמ'. **כנגד היסוד**. צמקוס שיש יסוד תחתיו למעטוי מזרח ודרוס: **שינה צאכילתן**. אע"פ שהשזה הכתוב את מתן דמס שינה צאכילתן זה מזה: **הצבור נאכל להניס**. דכתיב וצצזס ייהיה לך (צצמצר יח): **המעשר לכל אדם**. שלא מניינו י' לו צמורה שינתו לכהן: **ונאכלין צכל העיר ככל מאכל גרס**. וכן לגרסי' לכל אדם דהאי קדמי צכור ב' לכהניס' **כלל העיר**. כתיב והצאחם שמה עולותיכס וצבזכס ואת מעשרותיכס (דברים יב) ותניא

צספרי ח' ר' עקיבא אומר צשתי מעשרות הכתוב מדבר אחד מעשר צהמה ואחד מעשר דגן וכתיב כ' צההוא קרא וזכורות צקרכס ולאנכס ומדלא קצע צהו מחילה שמע מינה צכל העיר נאכלין: **לשני ימים ולינה אחד**. צצכור יליף לה צגמרא. מעשר לאו ידענא מהיכא: **אלא כלילה**. דכתיב כלילה הוה (שמות יב) ואינו נאכל אלא עד חלות. **בגמ'** יליף לה: **למנויו**. שמתן צדמי לקיחתו דכתיב לפי אכלו תכוסו (סס): **בב' מאן סנא**. י'א' פסח צשפיכה דנפקא ליה מתן דמיס לפסח מודס וצחין ישכך (דברים יב): הענין קודם צבשנה. לכן נראה לצי"א דאפי' דקרא אייבי לענין טטאול ואשמות לענין הבחל מקום מ"מ לענין אכילה לא אייבי לצבי טטאול ואשמות, ותעד דהא גבי אכילה כתיב ואכלתם לפני ה' אהם וציתכס י'א' וציתכס דהיינו נשים, ואולי טטאול ואשמות אינן נאכלין אלא לזכרי כהונה (ההי"ס) [ס"א] אלא ש"מ דאכילת לא קאי אכילתו ולא נכחשו כהאי קרא טטאול ואשמות לענין מקוס אכילה אלא לענין הבחל מקוס שחייב לטס צשעת אימור הבמות להביאחם שמה בביה בחכירה, דלא נפקא לן מחכירי אכל מועד ואכלתו דהי"א דהיינו דוקא כשנשחטה צבורה או תאכל כחל מועד אכל או היה שוחט כחון היינו אומר דאינו צריך להביאי לאכל מועד לאכיל שם, לכן נכחשו כחן טטאול ואשמות. ואל תתמה אס (אלא) יאלי ואכלתם ואלו אכילתם עניינא קאי דכתי נמי לא קאי אטעולותיכס יעדלא איך צה אכילה אכל קש כו' (ע"כ בהי"ה). וקרא דהנאכחם שמה אייבי צבזי דכרינן לענין הבחל מקוס דכתיב אשכר ייבחר לאכוסר כמות ולענין אכילה דכתיב ואכלתם. מתיי קשה דהא כתיב גבי אכילה לפני ה' ואימא דהיינו העוירה דומיית דלפני ה' דלצבי צשטיס, וי"ל דשחטי צשיטה דכתיב צה אכל מועד וא"כ לפני ה' דקאמר היינו טעוריה אכל סנא אכל כתיב אכל מועד (חורר' דף יד:) תור"ח' צשני עיבי ב' ולי יחסי מו"ס דאני חוזר ויבליב בגי"ש בוד'. יוחנן. ועוד דלעיל אטקין וס וצחין ישכך למתן דס ספח ומעשר, והשתא כצצזרן לענין לא יחסי ליה מו"ס דהעברה העברה, אלא ודאי העברה לא ימן לירעד לזכריס טיטוביס לחזר צשטימו אלא צצכריס טיטוביס כחיותו. ונראה דמשער ליפנין משלמים מה שלמים קדשים קלים כו' ואכלים כו' אף מעשר, כו' ולא מצי למיפרך כמו לעיל דצכור מתנה לכהן כו' (ששון חורר:).

מסורת הש"ס

א' פסחים ג. [ע"פ כמה עניינים] ח"כ צו פ"י ב' ה"י ג. צ' ע"י ירושל' שבת פ"ב ה"א, א' ספרי קרא קריא, ירושל' מע"ש פ"א ה"א, ר"ה פ"א ה"א, קידושין פ"ב ה"ז, ד' לעיל לו. פסחים סד, ה' ע"י ספרי שם, ראה עזח, ירושל' פסחים פ"ה ה"ז, ו' שמות כט לד, ז' במדבר יח יז, ח' ראה סח, ט' לעיל לו, י' מט, כ' ע"י פסחים צה.

תבנית:תוכן

הגהות הב"ח

א' רש"י ד"ה צכל העיר וכו' וכתיב ג"כ צההוא קרא:

תבנית:תוכן

גליון הש"ס

נב' מחשזין בדמן משתקע החמה. עיין לעיל דף כט ע"א מוס' ד"ה צהא לקוס:

תבנית:תוכן

שינויי נוסחאות

א' צ"ל אכול וכן בספון (ש"ס). וצבזכתי' ציתבול: ב' מיתא ימיס' נמחז. וכן צצשי' (כחתי' וש"ס): ג' עד יום עד יום הוא (כחתי' וד"ח). ועי' פ"י ח"י חיס' כמס'. ס"א יאכל עד יום עד יום כו' (ש"ס). ועי' קדסי': ד' צצרי"א מאן תנא פסח בוריקה: ה' אומר דמו לא נאמר וכו' חלבו וכו' חללב' לימוד כו' (ש"ס). וכו"ה לעיל לו ע"א ופסחים ג ע"א: ו' צ"ל אצער (כחתי'. שסכחי והגרי"א): ז' צ"ל ביום (ש"ס וש"ס) [ח] צ"ל חישב צשיטת' (ש"ס): א' צצ"מ נוסף דהיינו צשחחרו שלישי כמו אור ליי'. י' החמה כלומר מחשבת חוץ לזמן זריקת דמן משתשקע החמה הוא אס שחט כו' (ש"ס): י"א אימוריהם מושחבת חוץ לזמן שלהם ישנה משיעלה עמוד השחר אס חישב כו' (כ"ה). וכן צציי' צש"מ צשטיים קלים: יב' וגו' הס"ד ואח"כ מו"ס' כיום השלישי וגו' צצז כו' (כחתי' וש"ס): יג' צ"ל מוחתם (ש"ס): יד' מנינו בכל תהורה כולה שנתון לכהניס' (כחתי'): טו' הבכור נאכל לכהניס (ש"ס): טז' בוריקה שהשזה מתן דמי בכור כו' (ע"פ כחתי' ושסכחי): יז' צצ"מ נוסף ואויכא תנא דסבר לעיל דפסח ומעשר בשמיטה לכך בעי מאן תנא דסבר בוריקה גידוסת וש"י של חורר': יח' ההם צקרכס וצאנכס דהיינו חטאות (ש"ס): יט' אלקיכס מחציה ויש חי' ל"ל (ש"ס): כ' צצ"ק מניס וגם יש: כא' לפנינו צממורה שס לימא צבסננו זכ. וצ"ק הגיוס דל"ל ועוד דבתמורה בסוף אלו קדשים בא ללמוד על הבכור שנאכל לפניס מן החומה משרוש שנאמר לפני כו'. ואמנס בספרי צכריס פוס' קו איהא לכן דרשא כלשון צסמח': כב' צ"ל ליצנך שנאכלין (כ"ה): כג' ושרב פירש בחשוברה בולין ל"ל (ש"ס): כד' בגו"ש למאן דאמר לקמן היינו דובר אחר הוי היקש (ש"ס וצ"ק וש"ס): כה' צ"ל בשאר קדשים (ש"ס): כו' צצ"מ הגיוס כל חיות: כז' צצ"מ נוסף ואל תנא אלא מצוה שבגוף הפסח: כח' ע"י לעיל דף כט ע"א כמס': כט' י"א לא נותר נפסל קאמר (כ"ב וגו'): ל' וכו"ה גס חורמני' צפ' החומס פ' לו על קרא כיום וצבזכס (גליון): לא' דמס כמס' רבינו פרץ שס דף ג ע"א עיי"ש צימר צצור: לב' צ"ל ובהיכס ובהיכס:

תבנית:תוכן

שיטה מקובצת (המשך)

נקט לפרש לענין ב' ימים ותמללא שמשנין לענין כלל העיר, דלדבריה דהוי ליה לפמוי' לענין כלל העיר דאינו נאכל אלא לזכרי כהונה (ההי"ס) [ס"א] אלא ש"מ דאכילת לא קאי אכילתו ולא נכחשו כהאי קרא טטאול ואשמות לענין מקוס אכילה אלא לענין הבחל מקוס שחייב לטס צשעת אימור הבמות להביאחם שמה בביה בחכירה, דלא נפקא לן מחכירי אכל מועד ואכלתו דהי"א דהיינו דוקא כשנשחטה צבורה או תאכל כחל מועד אכל או היה שוחט כחון היינו אומר דאינו צריך להביאי לאכל מועד לאכיל שם, לכן נכחשו כחן טטאול ואשמות. ואל תתמה אס (אלא) יאלי ואכלתם ואלו אכילתם עניינא קאי דכתי נמי לא קאי אטעולותיכס יעדלא איך צה אכילה אכל קש כו' (ע"כ בהי"ה). וקרא דהנאכחם שמה אייבי צבזי דכרינן לענין הבחל מקוס דכתיב אשכר ייבחר לאכוסר כמות ולענין אכילה דכתיב ואכלתם. מתיי קשה דהא כתיב גבי אכילה לפני ה' ואימא דהיינו העוירה דומיית דלפני ה' דלצבי צשטיס, וי"ל דשחטי צשיטה דכתיב צה אכל מועד וא"כ לפני ה' דקאמר היינו טעוריה אכל סנא אכל כתיב אכל מועד (חורר' דף יד:) תור"ח' צשני עיבי ב' ולי יחסי מו"ס דאני חוזר ויבליב בגי"ש בוד'. יוחנן. ועוד דלעיל אטקין וס וצחין ישכך למתן דס ספח ומעשר, והשתא כצצזרן לענין לא יחסי ליה מו"ס דהעברה העברה, אלא ודאי העברה לא ימן לירעד לזכריס טיטוביס לחזר צשטימו אלא צצכריס טיטוביס כחיותו. ונראה דמשער ליפנין משלמים מה שלמים קדשים קלים כו' ואכלים כו' אף מעשר, כו' ולא מצי למיפרך כמו לעיל דצכור מתנה לכהן כו' (ששון חורר:).

תבנית:תוכן

מוסף רש"י

יכול יהו נאכלין לאור שלישי. לאור נמחשו של שלישי, ואשלמים קאי דכתיב צהו כיום וצבזכס יאכל וממחרת, ויטע לשורפו לבוקר של שלישי, ויטע יאכל נאכל בליל שפטיין: ובהיכס נאכלין ליום אחד. מודה, דכתיב כיום קרבני יאכל, ושלמים נאכלים לשני ימים, מה לכהן לילה אחר היום, דכתיב גנפיה דקרא לא יניח ממנו עד בוקר, ה"א כל לילה אכול, וכן פסח לא תמחיו ממנו עד בוקר, אף כאן לילה אחר הימים הכתובים בה: תלמוד הירוש' והגור' עד יום. וממחרת והנותר עד יום, צצזר הוא יום ממחרת אכול ואל' משתקן: חזיק' לאכילה שריפה. כסבלה זמן אכילתו מתחיל זמן שריפתו, מדכתיב והנחת ממנו עד בקר שלם משורפו: אף כאן. זמן אכילתו כלל ערביס דלאחר וישרף כלילה: תלמוד הירוש'. טע' את אהרן: ביום השחרף באש אהרן, כאן לא נאמר עד יום אלא כיום, משוס דאלי קרא לא אייבי כיוון אכילה אלא צצריפה להורות צציוס הוא שפך ואל' כלילה, וצ"ל דלעיל צקדושים (ש"ס ח' ג.) דמו לא נאמר. צצכור כתיב כול צכור כו': אלא דכס. אלא' חלמא חאריני נמי מישתמש: לימוד על בכור ומעשר ופסח. שלא מנינו להס מתן דמיס צמורה אלא כאן, וכתיב מזרוק ולא כ' משכך (שס) (ט):

תבנית:תוכן

שיטה מקובצת

ובצברין משתקע החמה של שני: פי' דלא הוי לילה דלג זמן שהוא יום כשר לאכילת צקדקתא בספון (וועד שזאז יום הוא נאכל וקשה לרבי' דמאז חללס הכהניס לא הוי לילה ולא נשקיעת החמה. ופירסי' דמשתקע החמה דכתיב היינו משוף קשישה ודאי זמן חלל סוכובס מדחני כלשניה דהכא קאמר משתקע חתמה ולעיל ג' דס קאמר צקשית חתמה, ואפי' דגס הכא גבי דס נקט נמי משתקע חתמה והוא י"ל חתלנ צקשית דכרי' גבי דס, וי"ל דאצב דקטק משתקע דמשמח סוף קשישה גבי צכר קשישה נמי להאי ליטנא גבי דס. ואיך והיכך נפסל דס תצמחצב צקשית והלא צקשית מקוס ו'ו'זמן י' משולס לפסול גס צכר [ואימוריס] ועדיין לילס פסול לא צאימוריס ולא צצשה, וי"ל דהאי תנא לא צעי זמן משולס (חורר'): ת"ל ער יום. פייה גבי אכילה וכו'. וקשה שחרי כתיב והנותר

^[1]
^[2]
^[3]
^[4]
^[5]
^[6]
^[7]
^[8]
^[9]
^[10]
^[11]
^[12]